

UTRIKESUTSKOTTETS UTLÅTANDE 3/2009 rd

Statsrådets redogörelse för EU-politiken

Till stora utskottet

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 16 april 2009 statsrådets redogörelse för EU-politiken (SRR 4/2009 rd) till stora utskottet för beredning och bestämde samtidigt att de övriga fackutskotten om de så önskar kan lämna utlåtande till stora utskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- utrikesminister Alexander Stubb
- migrations- och Europaminister Astrid Thors
- utrikeshandels- och utvecklingsminister Paa-vo Väyrynen
- ambassadör Jan Store, Finlands ständiga representation vid EU
- statssekreterare för EU-frågor Kare Halonen, statsrådets kansli
- avdelningschef Ritva Koukku-Ronde, avdelningschef Pilvi-Sisko Vierros, utrikessekreterare Esko Männistö, utrikessekreterare Lauri Voionmaa och specialforskare Hiski Haukka-la, utrikesministeriet

- chef för representationen Eikka Kosonen, Europeiska kommissionens representation i Finland
- direktör Andres Kasekamp, Estonian Foreign Policy Institute
- kontaktperson Johanna Liukkonen, FN:s utvecklingsprogram
- generalsekreterare Rilli Lappalainen, EU-plattformen för finländska biståndsorganisationer Kehys
- verkställande direktör Sixten Korkman, ETLA
- direktör Teija Tiilikainen, Nätverket för Europaforskning
- biståndspolitisk sekreterare Terhi Ylikoski, Servicecentralen för utvecklingssamarbete KEPA rf
- enhetschef Suvi Virkkunen, Kyrkans utlandshjälp
- ordförande Esko Aho, Finlands delegation för EU-medlemskapsförhandlingar
- professor Jaakko Hämeen-Anttila.

STATSRÅDETS REDOGÖRELSE

Syftet med redogörelsen är att ge en övergripande bild av vilka principer som styr vår EU-politik, vilka innehållsmässiga prioriteringar politiken har och hur EU-inflytandet kan förbättras. Finlands prioriteringar är medborgarnas Europa, ett framgångsrikt Europa och globalt ledar-

skap. Redogörelsen tar inte upp Östersjön och den nordliga dimensionen, eftersom regeringen kommer att lämna en separat redogörelse om Östersjön våren 2009. Statsrådets EU-sekretariat kommer dessutom att i ett särskilt projekt 2009 granska samordningssystemet för EU-frå-

gor, de praktiska sätten att påverka i EU och de behövliga resurserna.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Utrikesutskottet finner EU-redogörelsen behövt och rättidig så här inför en ny mandatperiod för både Europaparlamentet och kommissionen. Detta är första gången som regeringen lämnar riksdagen en EU-redogörelse som inte har samband med ändringar av EU:s fördrag. Det är viktigt att riksdagen får sådana redogörelser. Utifrån dem debatteras sedan de centrala målen för Finlands EU-politik och riktlinjerna för denna politik. Utskottet anser att en lämplig tidpunkt för sådana redogörelser kunde vara i början av en regeringsperiod, innan Europaparlamentets och kommissionens mandatperiod startar eller när det sker betydande förändringar i EU:s verksamhet.

I denna redogörelse omfattas de delar av utrikesutskottets ansvarsområde som gäller unionens målbild 2020 som global ledare. Enligt målbilderna i redogörelsen ska EU 2020 vara en sammansvetsad global aktör som talar med en röst i alla viktiga världspolitiska frågor. EU är vägvisare inom klimatpolitiken och världens ledande utsläppssnåla ekonomiska samarbetsområde. Unionen har en enhetlig representation inom internationella organisationer och är medlem av FN:s säkerhetsråd. Dessutom är EU en viktig garant för internationell säkerhet och en effektiv aktör i fråga om krishantering över lag. EU:s närmaste grannar — Medelhavsområdet, länderna i det östliga partnerskapet, de centralasiatiska länderna och Ryssland — har accepterat de viktigaste europeiska normerna och den inre marknaden utsträcks till detta grannskap som en del av ett omfattande europeiskt frihandelsområde. Utrikesutskottet finner att regeringens målbilder är motiverade. Det är bra att eftersträva egen representation i FN:s säkerhetsråd, men då krävs det dels att de nuvarande permanenta medlemmarna Storbritannien och Frankrike avstår från sina platser, dels att EU stärker sin besluts-

process inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, påpekar utskottet. Det vore också viktigt att EU kan tala med en röst inom Bretton Woods-organisationerna, Världsbanken och Internationella valutafonden (IMF).

Utskottet instämmer i regeringens syn att EU-medlemskapet var en fråga om grundläggande värderingar och dessutom definierar Finlands ställning såväl i Europa som globalt. Enligt redogörelsen måste EU:s handlande bygga på tydliga grundläggande värden, såsom främjande av demokrati, mänskliga rättigheter, jämlikhet, rättsstatsprincipen, öppenhet och hållbar utveckling. Här vill utskottet understryka att EU-institutionerna tillsammans med medlemsstaterna ansvarar för att dessa värderingar realiseras både i unionens interna och i unionens externa agerande. Att förbinda sig vid dessa värderingar innebär också en verklig utmaning för unionen när det gäller konsekvent och integrerat agerande. EU måste handla konsekvent utifrån sin egen värdegrund framför allt när det gäller yttre förbindelser och handelsförbindelser. Om unionens värderingar syns i enskilda beslut och i de politiska strategierna är det samtidigt ett tecken på förmåga till globalt ledarskap.

Yttre förbindelser. Europeiska unionen är en viktig kanal för Finlands yttre förbindelser. EU har fasta samarbetsformer med alla betydande tredjeländer och internationella organisationer. Genom unionen har Finland också möjlighet att indirekt påverka forum av typen G20, konstaterar utskottet. Som medlem av EU får vi betydligt mer stöd när det gäller att främja frågor som är viktiga för oss än landets egentliga betydelse skulle förutsätta. Detta gäller när de är kopplade till unionens mer övergripande agenda exempelvis i samarbetet mellan unionen och Ryssland. Det behövs ett stabilt partnerskap mellan EU och Ryssland som kan trygga ett omfattande samar-

bete där Rysslands och unionens inbördes beroendeförhållande spelar in. Utskottet förutsätter att Finland agerar aktivt när det gäller att utveckla unionens samarbete med Ryssland.

Till följd av de gemensamma globala utmaningarna pågår det nu ett sådant skede i samarbetet mellan EU och Förenta staterna där det är möjligt att fördjupa parternas förhållande betydligt. Utöver ekonomi, forskning och innovationer kan Förenta staterna och EU i bästa fall utifrån en gemensam värdegrund stärka samarbetet till exempel i fråga om hållbar utveckling, fattigdomsbekämpning och klimatpolitik samt när det gäller den pågående ekonomiska krisen. Det är viktigt att Finland aktivt arbetar för att finna nya initiativ till samarbete mellan EU och Förenta staterna.

Unionens sätt att fungera. EU har inte nått den tyngd inom världspolitiken som den har förutsättningar till som världens största ekonomiska och handelsmässiga samarbetsområde och biståndsgivare. En orsak är enligt utskottets uppfattning att EU har haft svårigheter att finna en gemensam syn i vissa centrala utrikespolitiska frågor. Inrikespolitiska överväganden återspeglas ofta i medlemsstaternas ståndpunkter. Enligt utskottets bedömning har det oenhetliga agerandet försvagat unionens ställning och trovärdighet. Detta har också märkts i unionens relationer till Ryssland.

Ledarskap. Ett starkare ledarskap förväntas av unionen, i synnerhet i frågor som gäller hantering av globaliseringen. Man måste investera politisk vilja i besluten, och dessutom måste det framgå ett inbördes förtroende för att alla medlemsstaters intressen bäst tillgodoses genom enhetlig EU-politik. EU måste också visa ett åtagande att genomföra de egna besluten.

Utskottet anser att det sätt på vilket den ekonomiska krisen och Mellanösternfrågan hanterats visar att unionens verksamhet blir effektivare om ordföranden för Europeiska rådet bestående av medlemsstaternas stats- och regeringschefer lyckas sammanjämka medlemsstaternas åsikter och dessutom också kan se vilka lösningar

som tjänar hela unionens intresse och skyndsamt vidtar nödvändiga åtgärder inom sin behörighet. Enligt Lissabonfördraget ska Europeiska rådet ha en ständig ordförande. Denna person kan då i bästa fall få stort inflytande när det gäller att stärka unionens ställning som global aktör och göra unionen synligare för allmänheten. Men för detta krävs det att ingen konkurrenssituation uppstår mellan ordföranden och kommissionen och att de bedriver ett nära samarbete.

Konsekvens. Utrikesutskottet anser att rådet allt mer måste gå in för konsekvens i fråga om att genomföra politiken. Här är rådet för allmänna frågor extra viktigt som garant för konsekvens när det förbereder Europeiska rådets möten. Man måste se unionens interna och externa åtgärder som en helhet. Om målen för unionens yttre åtgärder ska nås krävs det att de beaktas också i unionens inre politik. Den globala livsmedelskrisen har visat bland annat hur nära EU:s beslut inom jordbruks- och handelspolitiken återspeglas i länder utanför EU, särskilt i utvecklingsländer (UtUB 8/2008 rd). Det är också viktigt att man utvecklar den europeiska avdelningen för yttre åtgärder med sikte på en övergripande och effektiv ärendehantering.

Gemenskapsmetoden. Finlands prioriteringar i unionen bygger enligt redogörelsen på starka institutioner och gemensamma regler, vilket i praktiken tar sig uttryck i stöd för den s.k. gemenskapsmetoden. Europeiska kommissionen är den centrala institutionen inom detta system och garanterar att åtgärderna ser till hela unionens intresse och är balanserade med avseende på medlemsländerna. Kommissionen kan till följd av begränsade befogenheter eller av andra orsaker inte nödvändigtvis agera effektivt i alla frågor och i så fall måste man finna andra kanaler för att påverka. När det gäller att leda den gemensamma handelspolitiken är kommissionen effektiv och kompetent. Därmed anser utskottet att regeringen drar rätt slutsats när den säger att det är tänkbart att försöka utvidga gemenskapsdimensionen och beslut med kvalificerad majoritet också till andra delar av EU:s yttre åtgär-

der. Utskottet instämmer i det som framfördes under sakkunnigutfrågningen, nämligen att unionens inre marknad också skapar förutsättningar för effektiva yttre åtgärder från unionens sida. I detta avseende fungerar en handlingskraftig kommission som motor för unionens arbete också i vidare bemärkelse än dess behörighet tyder på. En fungerande inre marknad skapar grund för unionens styrka som global aktör.

Differentierad integration. Utrikesutskottet betonar liksom regeringen att gemensamma normer och spelregler ska gå före i unionen, även om integrationen av unionens medlemsstater redan nu sker i olika takt. Enligt redogörelsen är det med tanke på Finlands inflytande viktigt att vi deltar i allt väsentligt samarbete, men projekt som gäller differentierad integration ska bedömas från fall till fall. Detta är en motiverad princip, och utskottet vill betona att man också måste bedöma om det är motiverat att starta differentierat samarbete i varje enskilt fall. Utskottet välkomnar att Finland i ett tidigt skede beslutat delta i det permanenta strukturerade samarbete för utveckling av militär kapacitet som Lissabonfördraget ger möjlighet till.

Solidaritet. Solidariteten mellan EU:s medlemsstater har byggts upp bl.a. genom medlemsstaternas skyldighet att ge varandra stöd och bistånd, som finns inskriven i Lissabonfördraget och därmed är rättsligt bindande, och genom solidaritetsklausulen. I praktiken har medlemslänternas solidaritet redan blivit testad när det gäller energitrygghet och nu senast i samband med den ekonomiska krisen. Utskottet påpekar att varken solidariteten mellan medlemsstaterna eller den politiska viljan att agera tillsammans uppkommer eller upprätthålls av sig själv. Därför vore det viktigt att mellan medlemsstaterna bygga upp sådana samarbetsformer inom unionen som ökar det inbördes förtroendet.

Säkerhetspolitiskt val. Medlemskapet i EU är ett grundläggande säkerhetspolitiskt val för Finland. Finland har förbundit sig att ge andra medlemsstater stöd och bistånd i enlighet med Lissabonfördraget och förväntar sig detsamma av öv-

riga medlemsstater. För den finländska säkerhetspolitiken är detta ett relevant och konsekvent vägval, menar utskottet. EU-länderna har praktisk beredskap att ge varandra stöd och bistånd, och i kombination med den nära politiska sammanhållningen dem emellan ger denna beredskap stöd- och biståndsskyldigheten betydelse. Det är klart, anser utskottet, att EU-länderna kan ge varandra militärt stöd och bistånd också i praktiken och att denna möjlighet i sig har en stor avskräckande effekt som skyddar medlemsstaterna. Givetvis skulle en utveckling av de institutionella strukturerna i detta syfte vara ägnad att öka denna beredskap.

Krishantering och utvecklingssamarbete. Europeiska unionens krishanteringsoperationer är allt mer krävande, vilket utskottet anser vara en följd av att unionen därmed bär ett globalt ansvar. Ett övergripande krishanteringskoncept där de militära och civila krishanteringsmetoderna förenas med utvecklingspolitiska åtgärder och humanitärt bistånd gör unionen till den effektivaste aktören internationellt sett. Utrikesutskottet anser att EU allt mer ska inrikta sina åtgärder på att utreda de bakomliggande orsakerna till kriser och konflikter och på att förhindra konflikter från att bryta ut. Krishanteringsinsatserna ska vara tillräckligt långvariga så att man inte låter risken för nya konflikter gro i raserade samhällen. Utskottet anser att EU också bör utveckla sin verksamhet som medlare i konflikter. EU uppfattas ofta som en opartisk aktör ute i världen, och därmed har unionen i vissa fall bättre förutsättningar att finna kompromisser än vad enskilda representanter för medlemsstaterna har. EU är en betydande aktör i fråga om utvecklingssamarbete, och därför finns det orsak att försöka ge utvecklingssamarbetet via EU större genomslagskraft.

Utvidgningen. Enligt redogörelsen har utvidgningen stabiliserat Europa och samtidigt ökat EU:s egen betydelse och ekonomiska livskraft. Ett land kan bli EU-medlem först när kriterierna för medlemskap är uppfyllda. Detta ligger i både unionens och ansökarländernas intresse. Utskottet kan instämma i detta. Möjligheten till EU-

medlemskap sägs sporra europeiska länder utanför unionen att genomföra positiva reformer. Exemplet Turkiet visar ändå att enbart ett eventuellt medlemskap inte i sig nödvändigtvis är tillräckligt för att bära från år till år. Turkiet är medvetet om sin starka roll som regional aktör och det återstår att se om EU:s dragningskraft — handel, välfärd och europeiska värderingar — räcker till för att motivera Turkiet att genomföra de reformer som krävs för EU-medlemskap. Medlemskapsförhandlingarna pågår i flera år och kräver också att EU och dess medlemsstater förbinder sig vid processen, så att unionen upplevs som en tillförlitlig förhandlingspartner.

Närområden. Utskottet anser det vara viktigt att unionen utvecklar samarbetsformer av samma typ som det östliga partnerskapet. Med hjälp av sådant samarbete kan EU erbjuda länder utanför utvidgningsprocessen en samarbetsram för främjar välfärd och säkerhet. Utöver att det politiska och ekonomiska samarbetet främjas ska man också stärka den demokratiska utvecklingen, rättsstatsprincipen och jämlikheten i regionen. Utskottet anser att unionen i fortsättningen också allt mer ska beakta att det arktiska området får ökad betydelse. Utskottet betonar också effektivt genomförande av den nordliga dimensionen. På samma sätt ska särskild uppmärksamhet fästas vid att förbättra miljöns allvarliga tillstånd i Östersjön.

Folkökning och invandring. Jordens befolkning förutspås öka till ca 10 miljarder fram till 2050. Enligt vissa uppskattningar är befolkningsökningen den kraftigaste förändringen som kommer att drabba mänskligheten. Ökningen inverkar på hur energin och naturresurserna räcker till. Vi måste hantera befolkningsökningen genom att minska fattigdomen i världen. Utrikesutskottet anser att EU måste fylla en central funktion när man överväger de åtgärder som behövs för att hantera folkökningen och dess mångfaceterade följder. Folkmängderna inverkar också på uppkomsten av migrationsströmmar. Även om EU:s demografiska utveckling utgör en utmaning när unionen ska få arbetskraften att räcka

till, måste invandringen enligt utskottet också behandlas som en mer övergripande fråga.

Grundläggande och mänskliga rättigheter. Utrikesutskottet har i tidigare betänkanden (UtUB 8/2008 rd och UtUB 2/2006 rd) med hänvisning till grundlagsutskottets betänkande (GrUU 36/2006 rd) påpekat att det är viktigt att man i unionen tar fram en bra metod för en systematisk och adekvat föregående kontroll av de grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna i förslagen till EU-rättsakter. Utskottet anser fortfarande att ett sådant förfarande måste skapas.

Inflytande. Statsrådets EU-redogörelse förbättrar redan i sig Finlands möjligheter att påverka inom unionen, exempelvis när det gäller den blivande kommissionens programförklaring. Något som kan vara svårare är dock att finna normal praxis för att övertyga de andra medlemsstaterna om att de ska ställa sig bakom våra mål. Detta kräver ett aktivt grepp av alla som på olika nivåer deltar i fastställandet av Finlands ståndpunkter. Det ligger i varje medlemsstats intresse att dess ståndpunkter kommuniceras till förhandlingsparterna via klara och effektiva påverkningskanaler. Huvudvikten när det gäller att påverka ligger i att förutse vissa saker, och för detta krävs det ett nära samarbete med alla EU-institutioner och unionens medlemsstater.

Utrikesutskottet anser inte att förfarandet för att samordna Finlands nationella ståndpunkter skulle kräva några större reformer. Riksdagens möjligheter att påverka och att få information i beredningen av EU-ärenden och fastställandet av ståndpunkter regleras i vår grundlag. Därmed har varje riksdagsledamot möjlighet att i utskottet påverka utformningen av Finlands ståndpunkter. Riksdagen bidrar i den utsträckning den önskar tillsammans med regeringen till varje beslut och politiskt linjeval i Europeiska unionens råd och Europeiska rådet. För att riksdagens utskott ska kunna jobba fackmässigt måste regeringen tillställa riksdagen EU-frågorna för behandling i tillräckligt god tid. Det är viktigt att man i fortsättningen också tänker igenom hur

UtUU 3/2009 rd — SRR 4/2009 rd

riksdagen i praktiken vid behov kan bidra när
Finland försöker påverka i ett tidigt skede.

Utlåtande

Utrikesutskottet meddelar

*att stora utskottet bör beakta det som
sägs ovan.*

Helsingfors den 7 maj 2009

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Pertti Salolainen /saml
vordf. Markku Laukkanen /cent (delvis)
medl. Eero Akaan-Penttilä /saml
Pekka Haavisto /gröna
Eero Heinäluoma /sd (delvis)
Liisa Jaakonsaari /sd
Antti Kaikkonen /cent
Antti Kalliomäki /sd
Ilkka Kanerva /saml (delvis)
Tanja Karpela /cent

Kimmo Kiljunen /sd
Katri Komi /cent
Annika Lapintie /vänst
Elisabeth Naucélér /sv
Aila Paloniemi /cent (delvis)
Pekka Ravi /saml (delvis)
Ben Zyskowitz /saml
ers. Kimmo Sasi /saml (delvis)
Erkki Tuomioja /sd (delvis).

Sekreterare var

utskottsråd Minna Hulkkonen.

AVVIKANDE MENING

Motivering

Regeringens ekonomiska EU-läror bygger fortfarande på tanken om oreglerade penningflöden. Oreglerad girighet har lett till ett aldrig tidigare skådat globalt ekonomiskt trångmål och kommer också att kasta ut miljontals människor i arbetslöshet.

Lyckligtvis har det varit möjligt att inom EU komma överens om samtidiga stimulansåtgärder i medlemsländerna, men deras omfattning har förblivit anspråkslös om man ser på hur allvarlig situationen är. Tyvärr har de heller inte i tillräcklig utsträckning gällt stimulerande investeringar i energisparande eller i förnybara energiformer. Det räcker inte med att rädda den energislösande bilindustrin med sin stora överkapacitet för att uppnå målet för framtiden om liten energianvändning.

En svårighet när det gäller att förebygga problem är att regeringen inte i en enda av sina målbilder är villig att stävja spekulering, skatteshopping eller dumpning av arbetskraft. Slutresultatet av det tidigare G20-mötet var synnerligen anspråkslöst med tanke på förhindrande av skattepekulation.

Finland och EU befinner sig vid ett vägsval. De alternativ som finns är antingen människornas eller pengarnas Europa. Vänsterförbundet väljer människornas Europa. Om detta ska bli verklighet krävs det djupa förändringar i de ekonomiska strukturerna, ett slut på inkomstskillnader och lönediskriminering, arbete mot rasism och främlingsfientlighet och en faktisk och äkta strävan mot jämställdhet.

Europeiska unionen har inte varit en sådan väg mot ett rättvist och socialt Europa som den skulle kunna vara. Ett enskilt medlemsland kan dras inför EG-domstolen för brott mot inre marknadsfriheterna, men åtal väcks inte för politik som leder till fattigdom och utsatthet. Men ändå skulle EU också kunna ta socialt ansvar. Den sociala dimensionen får gärna gå utöver marknadsdimensionen.

I regeringens målbilder ingår att EU på 2020-talet är den ledande producenten av förnybar energi och vägvisare inom klimatpolitiken. Detta är välkomna och motiverade mål. Det hade naturligtvis varit bra om man hade konkretiserat dessa mål på något sätt.

Östersjön är i det närmaste ett EU-innanhav; det är bara vid S:t Petersburg och Kaliningrad som Ryssland utanför EU når ut till Östersjön. Därmed ligger ansvaret för Östersjöns öde framför allt på EU-länderna. Jag anser det vara beklagligt att regeringen inte har någon målbild i fråga om Östersjön.

Det har gått att inom EU komma överens om hur transportnäten ska utvecklas och om exempelvis utsläppskrav i fråga om nya bilar. Tyvärr har åtgärderna inte alltid varit tillräckligt ambitiösa. Det behövs nu kraftiga insatser för att utveckla spårtrafiken, vilket ur Finlands synvinkel skulle innebära exempelvis en effektiv och fungerande spårförbindelse från Baltikum till Centraleuropa och vidare till andra ställen inom unionen.

Regeringens målbild för 2020-talet är att EU är en sammansvetsad global aktör som talar med en röst i alla viktiga världspolitiska frågor. Det nämns också att EU ska vara medlem av FN:s säkerhetsråd. När det gäller innehåll vill regeringen att EU är en viktig garant för internationell säkerhet och en effektiv aktör i fråga om krishantering över lag. Man hänvisar till flera EU-länders medlemskap, men i fråga om Nato har regeringen ingen målbild. Nato är ändå inte problemfritt eftersom det är en militär allians. Detta splittrar också oundvikligen världen. Också redogörelsens önskan om att EU ska vara en effektiv aktör inom krishantering är anspråkslös i den meningen att det är insatser i efterskott som prioriteras och inte förebyggande åtgärder.

Man bör se allvarligt på att de traditionella kärnvapenmakterna inte har skurit ned på sina kärnvapen i den utsträckning som vore motiverad. Dessutom har kärnvapenländerna ökat och

kan komma att öka ytterligare. Vi måste därför kräva att EU och dess medlemsländer går i spetsen för att främja nedrustning och skapa övergripande säkerhetsstrukturer som ersätter militära allianser.

Jag ser det som positivt att det i utskottet uttrycktes stöd för saker jag lyfte fram, bl.a. för förslaget om Östersjön och för förebyggande av konflikter.

Förslag

Jag föreslår således följande uttalande:

Utskottet förutsätter att följande målbilder antas för 2020-talet:

1. EU har tillsammans med andra stora ekonomier avskaffat skatteparadisen och infört en effektiv finanstillsyn.

2. EU har nått en hög social skyddsnivå och en heltäckande social trygghet.

3. EU har avskaffat lönediskriminering och reducerar aktivt social ojämlikhet både inom unionen och globalt.

4. Östersjön har återhämtat sig och unionen och dess medlemsländer har ansvaret för att skydda Östersjön.

5. Det finns en effektiv spårförbindelse mellan Baltikum och Centraleuropa.

6. EU är en internationellt viktig aktör när det gäller att förhindra konflikter med tonvikt på fredliga tillvägagångssätt.

7. Tack vare EU:s insatser har militärallianserna, inklusive Nato, ersatts med heltäckande säkerhetsstrukturer och kärnvapnen har minskat väsentligt.

Helsingfors den 7 maj 2009

Annika Lapintie /vänst.